

Nieuwsbrief januari 2003

Lieve zendingsvrienden van Sumba,

De Heere heeft in ons midden gesproken. Zaterdagmorgen is Sarah onze jongste baby plotseling overleden na een aanval van diarree. Terri en Christina hadden haar naar het ziekenhuis gebracht, maar het was al te laat en ze stierf kort na aankomst.

Wim en ik waren naar Singapore geweest voor een paar dagen met Jan, Carolyn (onze dochter) en Michelle om onze visa te verlengen. Wim is doorgereisd naar Holland om geld in te zamelen voor onze missie. Ik arriveerde in Sumba enkele uren nadat Sarah was overleden. Het was vooral moeilijk voor Christina. Zij heeft voor Sarah vanaf haar geboorte het meest gezorgd. Zoals u misschien nog weet, was Sarah te vroeg geboren met een gewicht van 1,2 kg. Het ging goed met haar toen ze in het tehuis kwam maar de Heere heeft haar van ons genomen en we mogen niet vragen waarom.

Onze eerste zorg was, wat te doen met haar lichaam. Er zijn geen rouwcentra en er moet verantwoording worden afgelegd bij de Adat. Maar eerst moesten we de truck naar de garage brengen; de stuurbevestiging was gebroken en een verbindingstuk was weer los. Het laatste was weer gemaakt maar de stuurbevestiging moest maar wachten tot we weer in de stad waren.

Dokter Joe bood aan om met ons te gaan. Hij is een beetje bekend met de gewoontes van de Sumbanese bevolking. We reden naar Kapunduk, om zijn motorfiets op te halen, zodat hij vervoer terug had.

We arriveerden om 16.00u thuis en ik liep naar de winkel om Oni gedag te zeggen. Er waren wat mensen die wat rijst kochten. En om beleefd te zijn, vroeg ik waar ze vandaan kwamen en ze vertelden me dat ze voor Sarah kwamen. De oude man was Sarahs vader en de jongere man haar broer. Ik ben altijd weer verwonderd over de voorzienigheid van de Heere. Ik vroeg hen om te wachten want ik wilde met hen spreken. Ik riep August, maar die zei dat het niet Sarahs vader was dus vertelde ik de vader dat ik me vergiste en liet hen gaan. Dokter Joe was nog niet gearriveerd en ik werd bezorgd omdat het al donker begon te worden en het is 20 km naar Sarahs dorp. De wegen zijn daar heel slecht en soms is er helemaal geen weg. Ik ben er maar een keer eerder geweest maar nooit naar het huis van Sarahs familie. Dokter Joe kwam om 18.30 met de politie en een vertegenwoordiger van de plaatselijke regering. We hoorden gelijk dat als we alleen het lichaam van Sarah brachten dat de familie ons zoiets als een bruidschat zou kunnen vragen. Dit verontrustte ons omdat we nog maar een paar roepies hebben. Na wat gedronken te hebben besloten we dat we allemaal met de truck zouden gaan. Christina bleef thuis want zij was overwerkt en gestresst van alle emoties van de laatste dagen. De generator is ook kapot en werkte niet de afgelopen 3 dagen.

Ik vroeg dokter Joe om te rijden omdat ik de weg daar niet ken. Op onze weg daarheen stopte we bij de burgemeester van Napu om te vertellen dat een van zijn mensen was overleden. Dokter Joe vroeg of hij mee wilde gaan om met de vader en de familie te spreken. Het laatste deel van de rit deed onze haren ten berge rijzen. Dokter Joe had nog nooit een 4x4 aandrijving gereden en verschillende keren zaten we vast in de rivierbedding, een keer konden we de heuvel niet op en gleeed de truck naar de rand van de heuvel. Het leek na uren en uren rijden dat we in de buurt kwamen van Sarahs familie maar we konden niet verder want ze hadden maïs geplant op het spoor. Met zaklantaarns vonden we de weg naar het huis. De burgemeester legde de familie uit wat er was gebeurd en dat er in het ziekenhuis niets meer voor Sarah gedaan kon worden. Toen spraken de politie en de vertegenwoordiger. Daarna sprak ik met de vader. Hij vertelde me dat hij had gevoeld dat er iets met Sarah was gebeurd toen hij die middag eerder bij ons huis was. Hij was helemaal niet boos en bedankte ons allemaal dat we zo goed van Sarah hadden gezorgd na haar geboorte. We gaven 50 kilo rijst, suiker en koffie, wat de gewoonte is als er iemand sterft. Terwijl de toespraken doorgingen kwamen de rouwklagers om te klagen over het lichaam van Sarah. Normaal duurt dit uren maar de vrouwen wilden ook naar de toespraken luisteren of misschien klagen ze niet zo lang voor een baby?

Na afloop vroeg de vertegenwoordiger of er iemand nog wilde bidden voordat we terugkeerden naar huis. Een van de mannen stond op en bad heel oprecht tot God. Ik was verbaasd om dat te horen want dit dorp staat bekend om zijn criminaliteit en kwaadaardigheid.

We vonden onze weg terug naar de truck en we kwamen maar een keer vast te zitten. Maar het was wel glad omdat het gras nat was van de regen. Het was bijna 23.30u toen we thuis arriveerden en we waren uitgeput. Dokter Joe en de anderen moesten nog een uur rijden voordat ze thuis waren.

Toen we het huis binnen gingen, voelden we intens de lege plek. Sarah was een mooie baby en was geliefd bij ons allen. Al de kinderen waren verdrietig. We bidden dat de Heere ons wil bewaren voor ontmoediging en liefde in onze harten wil geven om vol te houden.

Als Wim terugkeert van zijn reis, als de Heere wil, zal hij een nieuwsbrief schrijven. Bid voor ons dat we dit werk mogen voortzetten.

Groeten van het Zendingsteam, Terri, Christina en Marja Sommer